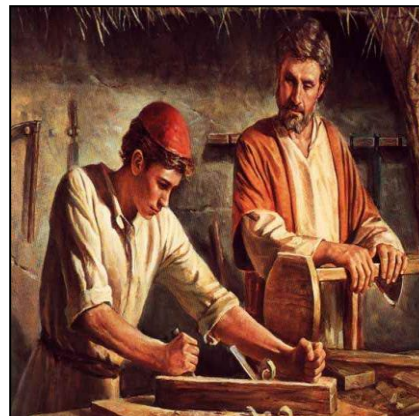

„Érezd meg, ami megváltoztatja a mindennapokat!”

SZENT JÓZSEF (március 19.)

A József név azt jelenti: „Isten gyarapít, hozzáadás, szaporodás”. József volt Máriának, Jézus anyjának férje. Foglalkozása ács volt. Máté két fontos tulajdonságát mondja el nekünk: József derék volt – átfogó emberi magatartás értelmében. És hallgatott álmaira. Amikor József meghallotta, hogy jegyese gyermeket vár, titokban akarta elbocsátani, tehát minden feltűnés nélkül akart elválni tőle. Ha egy jegyese gyermeket várt, azt közevessel büntették. József derék módon akart bánni Máriával. Derék volta nem egy absztrakt elvnek, vagy egy feltétlen parancsnak szólt. Inkább Isten és az emberek előtt is egyformán derék akart lenni. Ez a magatartás szelídséggel párosult. József valószínűleg egy olyan farizeusi irányzathoz tartozott, amely összekötötte egymással az igazságosságot és az irgalmasságot. József tehát az volt, akit „derék embernek” neveznénk, olyasvalaki, aki helyesen élt, ahogy ez lényének megfelelt. S második fontos tulajdonsága: Újra és újra hallgatott álmaira. Az Úr angyala megjelent neki álmában, és felvilágosította őt jegyese titkáról. És megparancsolta neki, hogy vegye magához Máriát. József nemcsak hallgatott az álmokra, hanem engedelmességet is. Azt tette, amit az álomban hallott. Jézus születése után azt parancsolta neki az angyal, hogy meneküljön Máriával és a gyermekkel Egyiptomba. Idegenben kellett védelmeznie az anyát a gyermekkel. József az apa, aki biztonságot nyújt feleségének és a gyermeknek, megteremt a védelem terét, amelyben a gyermek növekedhet anyjánál. József újra és újra hallgat álmaira. Az álmok megmutatják neki a belső és a külső történetét. József megtudja álmában, hogy Heródes meghalt. Így visszatér Izrael országába. Ám egy új álom azt mondja neki, ne Betlehembe, hanem Názáretbe menjen. Az álmok megmutatják neki, hogyan reagáljon helyesen a külső helyzetekre, hogy az isteni gyermek védelemmel növekedhessen fel közelében, hogy a belső út helyesen haladhasson tovább.

József a keresztény népi vallásosság legkedveltebb szentjei közé tartozik. Ünnepe március 19., korábban törvény szerinti ünnepnap volt. Ő a dolgozó ember, az egyszerű ács, de az apa is, aki eleget tesz feleségének és gyermekének, tartást és biztonságot nyújt nekik. Ő úgyszólván az illetékes a napi szükségletekért és igényekért. (Talán a kolostorokban ezért ő a pénz védőszentje.) Szent Józsefben felismerni azt az embert, aki eleget tesz a pillanatnak, nagyon tanulságos, éppen a ma olyannyira elterjedt kényszer háttérében, hogy állandóan érdekessé tegyük magunkat. Ha a munka nem hoz mindig újat, akkor unalmassá válik. Lázadunk ellene, és ismét keresünk valami újat. Vagy az ötleteinkkel tesszük magunkat érdekessé. Ezzel önmagunkat állítjuk középpontba. Ezzel ellentétben József a mindennapok lelkiségének képviselője. Ez abban áll, hogy egyszerűen eleget teszünk a pillanatnak, annak, amit a pillanatnyi helyzet követel tőlünk. Azt jelenti, helyesen cselekszem önmagammal szemben, és megfelelően viselkedem a mellettem élő emberrel, tehát egyszerűen azt teszem, ami illik. Egy kínai mester mondta egyszer: „A tao ez: egészen megszokottnak lenni.”

József a megszokottság embere, de nem abban az értelemben, hogy ne rendelkezne nagysággal. Nagysága éppen abban áll, hogy elfogadja a mindennapit, s gondosan és elővigyázatosan végzi. Környezete rábízhatja önmagát. Hogy eleget tegyen a mindennapnak, József hallgat álmaira. Álmában egy angyal lép be életébe. Ekkor olyan dimenzió jut érvényre, amely meghaladja a mindennapit. Az angyal megmutatja, mi a mindennapok lényege: azzal szembeni engedelmesség, amit Isten akar ebben a pillanatban tőlem.

Álmomban hallgatok az angyalra, aki új utakra vezet engem, aki azonban néha azt is megígéri nekem, hogy a tulajdonképpeni már növekedik bennem. Át kell lépnem a mindennapokon, és arra kell hallgatnom, amit az angyal mond nekem. Akkor meg fogom tapasztalni, hogy ott nemcsak a kötelesség vár, hanem éppen a megszokottban dől el, hogy megnyílok-e Istennek, vagy nem, hogy valóban szeretek-e, vagy nem, hogy Isten szolgálatában állok-e, vagy mindezek csak engem kell szolgálnia.

A mi mindennapjaink sem mindig izgalmasak. Fogadd el mindennapjaid megszokottságát! Bízz abban, hogy ott mindent megtalálsz, amit keresel! Nem az érdekes újdonságok lényegesek, hanem annak megérezése, ami van. **Vedd észre, ami van!** Tégy eleget annak, ami életed valóságát alkotja! Akkor meg fogod sejteni, hogy a mindennapok elvezetnek téged a tulajdonképpenihez, a lét tiszta felismeréséhez. És ha érintkezésben vagy azzal, ami van, akkor megérinted a lét alapját. Ha a mindennapok gyakorlattá válnak, ha az Istennel való találkozás helyévé válnak, akkor megváltoztatnak téged. És te megsejted egy szent titkát, aki egyszerűen felkel, és teszi, amit álmában az angyaltól hallott. Az angyal nem érdekes újdonságokat mondott neki, hanem arra szólította fel, hogy derék módon tegye a mindennapit. S ebben a derék voltában élete igazgá vált.

„Szent József légy házunk ura, kis családjunk patrónusa.

Egyetértés, hű szeretet egyesítse szíveinket.

*Az ég felé mutass utat, gyámolítsd az ellakadadt.
Küzdelmekben légy segélyünk, eseményben példaképiünk.*

Átadjuk a ház kulcsait, oltalmazd és védj lakóit.

Zárd ki mindazt ami káros, ami üdvünkre hátrányos.

Engedd be az Isten áldást, minden jóban gyarapodást.

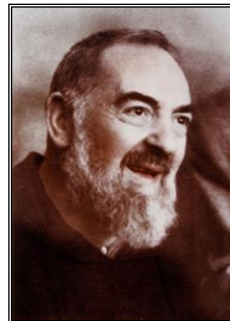
*Ajánlj minket Jézusodnak, szeplőtelen Szűzanyádnak,
hogy családjunk kisedő háza Názáretnek legyen mása.*

Ámen.”

A Fekete Mária, Lengyelország királynője – Czestochowa

A Lengyelország déli részén, a Warta folyó bal partján elterülő Czestochowa 220 km-re található Varsótól. A város már a XIV. századtól kezdve a keresztény világ egyik legjelentősebb zarándokhelye volt, s ma is az: évente ötmillió zarándok keresi fel – sokan gyalog jönnek, mint a régi időkben – , s ezzel Czestochowa olyan híres helyek versenytársa, mint Lourdes, Fatima, Međugorje vagy Loreto. Wladyslaw Opolczyk, Opole hercege 1382-ben hozta ide a Fekete Mária, karjában a Gyermek Jézussal címen ismert képet, majd odaajándékozta a városka fölé magasodó dombra épített kolostornak, ahová Magyarországról érkező pálos szerzeteseket telepített. A legenda szerint az ikont – amely valójában középkori bizánci iskola alkotása – maga Szent Lukács festette, aki egy időben élt Máriával, így személyesen is láthatta és pontosan ábrázolhatta az arcát. A ciprusfa táblára festett, ezüsttel díszített, 1717-ben „Lengyelország királynőjének” nyilvánított Mária képet a kolostorhoz tartozó bazilikában, a Mária születése kápolnában őrzik. A városka a kolostori együttes köré épült, amely rövid idő alatt Lengyelország első számú szent helye lett. A huszita háborúk idején, 1430-ban a kolostort kifosztották, az ikont pedig megszentelteték. A szakrális épületegyüttes védelme érdekében a XVII. században erődítési munkálatokba kezdtek. Ennek köszönhetően 1809-ben az erőd-kolostor sikeresen ellenállt az osztrákok ostromának, ám négy évvel később az orosz seregnek már kénytelen volt megadni magát. Ekkor bontották le a kolostort övező védőfal nagy részét. Lengyelország náci megszállásának szörnyű éveiben Hitler megtiltotta, hogy zarándokok menjenek Czestochowába, de sok lengyel a tiltás ellenére titokban mégis megtette a zarándokutat. 1945-ben, az ország felszabadulását követően félmillió hívő kereste fel a kolostort, hogy köszönetet mondjon Máriának. A hidegháború idején a czestochowai kolostor a kommunistaellenes ellenzék egyik legfontosabb központja volt. A fehér kőből rakott épületegyüttest „Fényes hegynek” (Jasna Góra) nevezik. Területén – akárcsak egy igazi fellegrés esetében – számos műemlék található. Ezek közül is kiemelkedik a XIV. századi gótikus bazilika, amely fölé 105 méteres torony magasodik. A márványstukkókkal díszített belső teret a XVII. században barokk stílusban alakították át. Rengeteg, a hívők által adományozott fogadalmi táblát, szentségtartót és más, aranyból és ezüstből készült szakrális tárgyat őriznek itt. A bazilika déli oldaláról nyílik a kerengő. Kezdetől fogva itt folyik a hívek gyóntatása és áldoztatása. Az évente ide érkező zarándokok közül a legtöbb augusztus 15. táján jön el Czestochowába. Sokan akár több száz kilométert is megtesznek az egész Lengyelországot behálózó, több mint ötven zarándokút valamelyikén. A leghosszabb út 600 km hosszú, a leghíresebbnek pedig azok számítanak, amelyek Varsóból (243 km, 9 szakaszban), illetve Krakóból (150 km, 6 szakaszban) indulnak. A legnagyobb múltra visszatekintő zarándoklat már 1711 óta zajlik: Varsóból indulnak a résztvevők, és augusztus 15-én, Mária mennybevételének ünnepén érkeznek Czestochowába.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio
4/3.

KÜLÖNÖS ÚTITÁRS...

Egyik napon egy intelligens külsejű ember térdelt a San Giovanni Rotondó-i templom ajtaja előtt, és imádkozott. Nagy bűnös volt, szeretett volna meggyónni, de nem tudott erőt venni magán.

A baj, a szükség sokszor Istenhez vezet az embert. Ez történt vele is. Munka nélkül maradt. Ekkor az a vágy ébredt lelkében, hogy elzarándokoljon San Giovanni Rotondóba. De autóbuszjegyre sem volt pénze. Valaki kifizette neki az útiköltséget. Az autóbuszban azonban elaludt és az továbbvitte. Aznap már nem indult több járat San Giovanni felé. Nem maradt más hátra, mint gyalog nekivágni az útnak, de erre nem tudta rászánni magát. Amint ezen tűnődött, arra ment egy asszony a gyermekével. A férfi megkérdezte tőle, hogy mennyi időbe telik az út gyalog San Giovanni Rotondóig. „Két és fél órába.” – volt a felelet. Ezt nagyon sokallotta. Úgy gondolta, hogy akkor inkább hazautazik. De az asszony bátorította: „Önnek ez sok? Én már mióta gyalogolok kisgyermekemmel ezen a hosszú úton! Ön valóban nem tudja, kicsoda Pio atya!” Ekkor a férfi mégis úgy döntött, hogy csatlakozik hozzájuk. Útközben az asszony csodálatos dolgokat beszélt el Pio atyáról. Közben a gyermek a mezőre szaladt és egy csokor margarétával tért vissza, amit édesanyjának adott. Az ember nagyon elcsodálkozott ezen, hisz február volt és hófoltok borították a mezőt. Meg is szeretette volna kérdezni, hogy hol szedte a margarétát a gyermek télvíz idején, de nem akarta félbeszakítani az asszony elbeszélését.

Ahogy a kolostorhoz értek, az asszony megmutatta neki, hogyan kell magát előjegyeztetni a szentgyónáshoz. Az ember tulajdonképpen már az úton átalakult az asszonnyal való beszélgetés közben. Amikor kilépett a kolostorból, az asszony már nem volt ott, nyomtalanul eltűnt. Kereste mindenütt, de hiába. Ekkor bement a templomba abban a reményben, hogy majd ott megtalálja, de ott sem volt. Amint azonban fölemelte tekintetét a főoltárra, megijedt. A kép ugyanis éppen azt az asszonyt ábrázolta a gyermekkel, aki őt a kolostorig elkísérte. Ekkor mélyen meghatódva bement Pio atyához a sekrestyébe. Ő ezt mondta neki: „Ne felejs el ezért a nagy kegyelemért egész életeden át hálát adni Istennek, amiért maga a Szűzanya a kis Jézussal vezetett el hozzám!”

(Részlet a Századunk titokzatos embere című kiadványból)